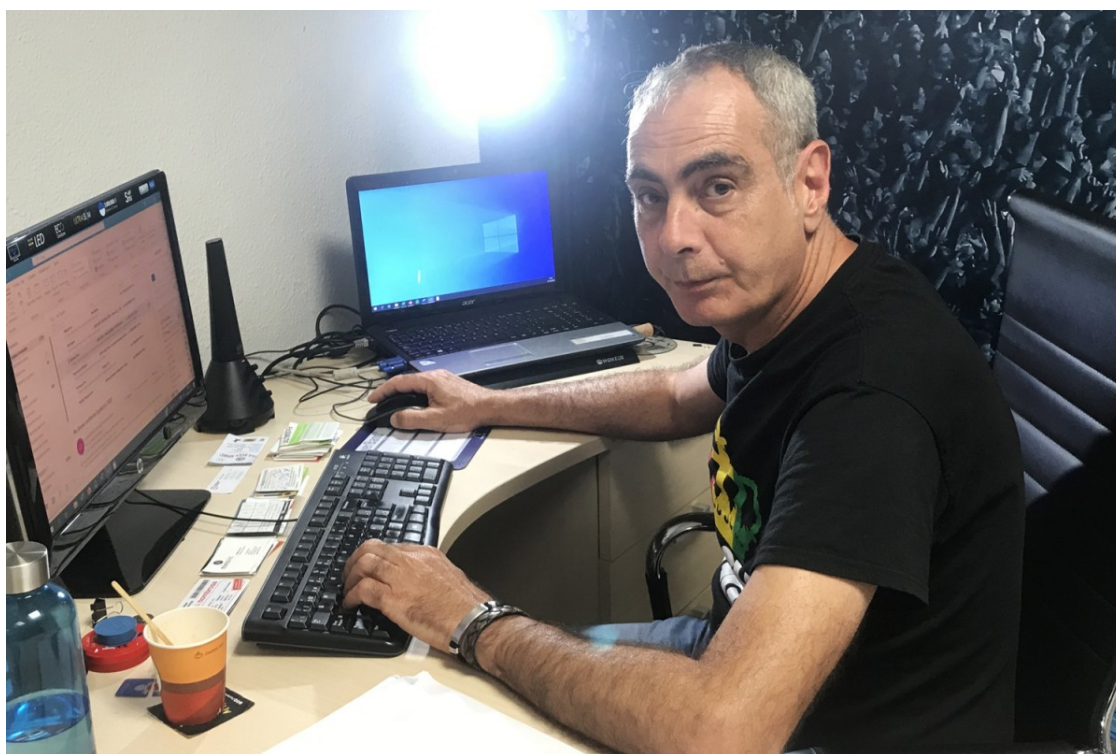

Xavi Fortuny: «Els ajuntaments no s'haurien de precipitar a suspendre»

El director de RGB Music intenta donar una visió optimista a la crisi del sector

Xavi Fortuny, director de RGB Music | Jordi Novell

Xavi Fortuny és director de RGB Music. L'empresa va néixer el 1994 per iniciativa de **Sopa de Cabra**, com a oficina de management. Des d'aleshores, a més de fer tasques de management i contractació, també té un segell discogràfic propi -RGB Suports-, i fa producció de festivals i esdeviments de música en directe. Fortuny també cogestiona projecte de Cases de la Música i la sala de concerts La Mirona, a Salt.

Des de la teva òptica a 360°, la crisi t'ha tocat per tot arreu, oi?

Jo soc optimista de mena, a vegades m'enganxo pecant d'optimista, però en principi soc optimista de llarg termini. El curt termini és el que em preocupa més. En el sentit que certeses en tenim molt poques, cosa que dona inestabilitat a tots els projectes. La gent potser es pensa que un concert, una gira o una producció es preparen el dia abans, però això no és cert; tot necessita un temps. I aquest és el principal problema, quan podrem començar a treballar en una direcció que creiem que serà certa. De moment estem mig esperant a veure com evoluciona tot, però tinc sensacions positives. Hi ha una part de paranoia col·lectiva i, evidentment, una nova realitat. Però a poc a poc l'empenta de la necessitat social, humana i econòmica farà que vagin canviant les directrius que marquin els governs, i això ens donarà la possibilitat de fer coses. Jo veig que se'n poden fer, a diferents nivells. Ara mateix ja es poden editar discos a un nivell virtual sense que es

puguin presentar en un directe.

Però això genera alguna cosa?

No.

Però confies que tornarà la roda de treure un disc, en digital o en físic , fer unes presentacions, portar els grups als mitjans, fer els concerts en directe o pensar una gira? Perquè penjar un disc al Spotify no costa res...

El fet de treure un disc no és una acció que reporti res, però no hem d'oblidar que estem amb un fet creatiu, artístic. Nosaltres som una indústria que dona empenta a aquest fet. Hi ha qui ha fet discos i cançons, que ho tenia tot preparat o molt avançat, i els ha estat neguitejant la situació. Pot començar sense que hi hagi retorn, s'ha de donar sortida als treballs discogràfics, i que tinguin recorregut en funció de les circumstàncies que es trobin. Tard o d'hora hi haurà un moment en què es podran començar a fer accions més directes, més normalitzades. Tenim un horitzó molt proper.

Aquest escenari proper és la possibilitat de fer certs concerts?

Ja podem fer concerts, però amb unes condicions que econòmicament són bastant insostenibles. Però tot això no vol dir que en la fase x no es vagi ampliant. Quan estiguem en un escenari en què es poden fer concerts per a vuit-centes persones, assegurades i amb totes les condicions de seguretat, això ja comença a ser viable. Has de tenir, però, un aforament tres vegades més gran. En el cas de La Mirona, que és un lloc tancat, ara mateix està limitat a un terç de l'aforament, en aquest cas de mil vuit-centes persones; per tant ara seria per a sis-centes, però ara diuen que el màxim que hi pot haver són cinquanta persones. No podem obrir una sala de mil vuit-centes localitats per cinquanta persones! No té sentit. Ara, si això al final arriba a la meitat de l'aforament, bé, o si va evolucionant d'alguna manera, ja donarà opció a fer coses. Al final els més perjudicats són les grans produccions de directe: els festivals -que també organitzem o en portem la producció-, els concerts multitudinaris tipus parc temàtic, on estan tots drets i tocant-se constantment? això crec que ja és qüestionable.

Acabarà esdevenint una oportunitat?

Potser sí que és un canvi de paradigma. Podria servir per repensar el tema de la música gratuïta, sense cap mena de mesura, i sense tenir en compte si el catxet és altíssim o si aquests grups podrien anar a entrada. Potser això donarà espai a altres grups que no poden anar a entrada. Tornar a trenta anys enrere, quan a les festes majors es pagava tot, seria positiu. La fórmula de fer al màxim de concerts de pagament possible sempre pot revertir cap a una socialització, amb promocions que beneficiïn els ciutadans? Però també cal saber en quina situació quedarà la població després de tot això.

Comparativament amb altres disciplines artístiques, la música és l'única que la gent consumeix majoritàriament de manera gratuïta. Aquests dies de confinament, els músics han sortit a entretenir la gent mostrant el seu art sovint sense remuneració. Quina és la teva opinió quant a això?

Fer música i cançons també vol dir comunicar-se amb la gent, expressar-se. Que algú escolti el que fas és una necessitat innata del fet musical, i en aquest sentit ho entenc. Ara, cal mesurar-ho perquè els músics transmeten la sensació que són feliços, que no passa res, que fan música de qualsevol manera, que sobreviuen encara que els caigui un terratrèmol i un llamp. S'ha de mesurar.

Pel sector empresarial s'estan creant ajuts de finançament a través de crèdits, més o menys tous, comencen a sortir les primeres línies de suport específiques. En el cas dels músics, hi ha eines?

És molt complicat. Abans de la pandèmia, la situació dels músics professionals estava fatal. Aquí vull fer un parèntesi, perquè estem parlant d'un art que com a *hobby* existeix; és a dir, la necessitat de fer música com a *hobby* és molt normal. La necessitat com a *hobby* de fer de lampista, és una altra cosa. A la música hi ha diferents vessants: els músics *amateurs*, els que també fan música com una segona o tercera feina, els qui només viuen de la música, fent

coses diferents, o pluriocupats? i aquests darrers són els que em preocupen. Els músics seran més o menys professionals, però segueixen sense tenir una regulació laboral. Hi ha molts casos i realitats diferents, però és preocupant aquesta situació. De la mateixa manera que en vint-i-quatre hores van canviar la constitució per salvar un sistema bancari en què abans hi havia caixes i ara no n'hi ha ni una? costa molt que ens salvin a nosaltres o salvin qui ho necessita més en aquesta situació. Seria fonamental salvar la gent.

Parlem dels músics i de tot el que els envolta?

Sí. Hi ha tot un teixit, que sembla que no existeixi, del que hi forma part, per exemple, el dissenyador que es dedica a fer els cartells o publicitats dels concerts o festivals. Bàsicament són autònoms, en molts casos fixes discontinus, i això és molt preocupant, perquè havíem aconseguit anar creixent a poc a poc, amb qualitat humana i professional, tenint una gent molt vàlida. Si aquesta gent es queda fora i al final ha de dedicar-se a altres coses, ho acabarem empobrint molt tot.

Sala La Mirona de Salt Foto: Juan Miguel Morales

Moltes empreses van sortir de la crisi del 2008 d'una manera una mica individualista. Creus que ara l'única manera de sortir-nos-en és units?

Crec que la necessitat fa que ens unim; i hi ha iniciatives i molts moviments que ho demostren. També som un sector molt ben avingut entre nosaltres, però molt individualista. Som molt diferents, venim de la misèria i lluitem des de baix. La crisi del 2008 ens va fer pessigolles, en el sentit que ja érem molt avall i es van seguir fent coses. Aquesta és diferent; sobretot perquè és mundial. Tot dependrà del temps que tardem a sortir-ne. Com més de pressa puguem començar a fer coses durant el desconfinament, menys possible serà que hi hagi moltes 'víctimes'.

Veiem promotors privats que estan fent mans i mànigues per salvar festivals i programacions, però hi ha la sensació que molts esdeveniments organitzats des del sector

públic s'estan deixant caure. Tens aquesta sensació o és una conclusió un pèl injusta?

On hi ha més diversitat i disparitat d'opinions i maneres de solucionar la cosa és en els ajuntaments. A cada lloc hi ha realitats diferents, i la valentia de cada polític és personal i intransferible. Si jo fos un polític d'aquests ajuntaments seria més temerari, però és una qüestió de caràcter. És més fàcil ajornar per l'any que ve que buscar i trencar-se el cap per buscar alternatives. Intento fer una mica de pedagogia amb algun ajuntament més o menys gran sobre això. El primer que hem de fer és no precipitar-nos. És a dir, si hi ha una festa major de l'agost, ara no hem de fer res. No és imprescindible fer res, perquè les coses poden canviar, i aquesta possibilitat de fer ens pot donar l'opció de no haver de suspendre, o fer-ho només parcialment. No anem a la solució fàcil de "per l'any que ve ja tenim la programació" i "aquest any ens estalviem tot el pressupost". Aquí és on la unitat del sector ha de fer una mica de pressió. La cultura està en lluita i l'hem de salvar; sí. Però a qui hem de pressionar és a qui ha de fer les lleis. A Portugal, per exemple, tots els ajuntaments han de pagar, per llei, el que tenien compromès per aquest any.

Els catxets o tota la producció?

Hi ha algun mànager que diu que si paguen els catxets dels músics, els tècnics -per exemple- també viuen, però els que no són de cada grup, què? Que es morin? Hi ha qui té un escenari, els que els munten, els que es dediquen a càrrega i descarrega per poc l'hora, els tècnics de muntatge, de so? Crec que per poc que sigui, alguna indemnització s'hauria de poder pagar, perquè una suspensió no la vol ningú.

Qui creus que ha d'articular aquesta demanda?

Estic a ARC, ASACC, APECAT, a diverses associacions? ARC és qui millor representa la música en directe, i per això estem fent una enquesta: per localitzar i identificar al màxim possible d'actors. L'Acadèmia, si és un paraigua de tota la música, ha de reunir i fer de portaveu de tot el sector, i demostrar la importància d'aquesta unió. Cap a on? Qui té capacitat legislativa suficient per a això és l'Estat. La Generalitat ara mateix no, ja que estem en un estat d'alarma? si abans era el 155, ara ja devem estar al 156. Podem fer propostes, però desgraciadament les que es facin des de Catalunya les rebutgen d'entrada. Potser l'Acadèmia ha d'anar directament cap al govern de l'Estat? no ho sé, s'han de buscar fórmules. En qualsevol cas, no caldria carregar els pressupostos de ningú més, perquè cada ajuntament ja té aquestes partides destinades.

Heu valorat internament les pèrdues de facturació que us suposen aquestes anul·lacions?

Són brutals. Nosaltres estem en un descens de facturació d'uns sis-cents mil euros. Podrem salvar alguna cosa fent equilibris? Potser sí. Tots amb un ERTA al més ràpidament possible per parar aquesta sangonera. Però hi ha despeses que segueixes pagant cada mes, i això va empitjorant. Molts hem demanat crèdits i ens els han concedit, però aquestes pèrdues les tens, no es minimitzen, les haurem de pagar més endavant a un, tres o cinc anys. Imagina que tot canvia i l'escenari futur, més enllà del 2021, se segueix impedit tot això. Intento no pensar-hi gaire.

Creus que almenys augmentarà la demanda?

També em preocupa com estarà el públic. Ens haurem empobrit tots tant que no podrem gastar i el que farem serà un passeig per la muntanya o la platja? Si no tenim la capacitat de consum... no ho sé. Havíem arribat a una oferta de concerts i activitats tan bestial, que no sé si podrà seguir si no hi ha una demanda suficient. Entrarem a qüestionar-ho tot; i quan comencem a fer-ho amb els preus entrades, tocarà aleshores negociar si els catxets han de ser més petits... Hem d'anar una mica pas a pas, estar atents? i no perdre la fe.

La música ha augmentat la seva presència a TV3 coincidint amb la crisi de la COVID-19; com ho valores?

Intentaré ser breu perquè acabes de tocar un monogràfic. La televisió pública catalana, abans de tot això, quins programes de música feia? Molt poquets, oi? Actuacions especials al FAQS, i no gaire cosa més. Molta activitat, inversió o programació tampoc hi havia. Ara bé, va sortir tanta gent fent coses des de casa, que van decidir passar-ho per la tele. Ho trobo normal, bé, correcte. Les audiències els les donen els informatius, amb uns *shares* importants? podrien aprofitar aquests moments per passar videoclips, per exemple, en comptes de repetir constantment promocions

dels programes que faran. Arriba un moment que ja estem farts d'aquesta promoció. Podrien passar més continguts musicals perquè tampoc no hi ha tanta producció, tot i que ja ho han anat fent. Però en termes generals, em sembla bé el que s'ha fet.

Saps si tindrà continuïtat?

Ja m'agradaria. A la CCMA (Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals) ningú no sap res fins que hi ha acords concrets. A mi m'agradaria que apostessin més pel tema dels videoclips. Una possibilitat que sempre hem tingut, que el videoclip sigui una eina de promoció. Entenc que passar tot un concert d'una hora o hora i mitja en *prime time* és una barbaritat, però emetre videoclips, no ho és.

Els vídeos en directe en *streaming* a les xarxes són una alternativa?

Una possibilitat de futur són els *streamings*, fent pagar una petita quantitat per veure'ls. Però pensar que ara farem concerts i la gent pagarà, amb la quantitat de coses gratuïtes que hi ha a YouTube, serà molt difícil. Estem en un país molt poc acostumat a pagar? paguem pel futbol perquè no hi ha més nassos, i per Netflix, però fer pagar per concerts en *streaming*?? Quan ens deixin sortir al carrer, l'últim que voldrà la gent és tornar cap a casa a mirar un concert.